

URANTIA ASSOCIATION INTERNATIONAL
JOURNAL

Pääkirjoitus Suzanne Kelly, päätoimittaja	1
Ainutlaatuinen tilaisuus – persoonallisuuden muodonmuutos Nigel Nunn, Australia	1
Viestimolekyylit Yolanda Silva Solano	10
Egon luonne ja egoismin tarkoitus Maurice Migneault, Kanada	12

UAI JOURNAL

Journalin toimituskunta

Toimittaja Suzanne Kelly
skelly@wtmi.net
Apulaistoimittaja **Carolyn Prentice**
cmp9q3@yahoo.com
Käännöskoordinaattori Alain Cyr
alain_cyr@sympatico.ca
Apulaistoimittaja **James Woodward**
Käännösvastaava (ranska) **Jean Royer**
Käännösvastaava (espanja) **Olga López**
Käännösvastaava (suomi) **Seppo Kanerva**
Taitto **Verner Verass**
Komitean puheenjohtaja **Verner Verass**

Suomentajat **Leena Kari, Jouni Nurmi, Martti Vanninen, Seppo Niskanen ja Seppo Kanerva**
Suomennoksen taitto: **Seppo Kanerva**

Kansainvälisen palvelujohtokunnan jäsenet: UAI:n johtajisto

Presidentti – **Gaétan Charland** – Kanada
gaetan.charland3721@videotron.ca
Varapresidentti – **Merindi Swadling** – Australia
merindi@hotmail.com
Varainhoitaja – **Mark Kurtz** – USA
makurtz04@maplenet.net
Sihteeri – **Susan Owen** – USA
susanowen@earthlink.net

Komiteoiden puheenjohtajat:

Koulutuskomitea – **Carolyn Prentice** – USA
cmp9q3@yahoo.com
Jäsenkomitea – **Gary Rawlings** – Yhdistynyt kuningaskunta
Garyurantia@aol.com
Tiedotuskomitea – **Verner Verass** – Australia
vern@designd.com.au
Konferenssikomitea – **Eddie King** – USA
edwinking@bellsouth.net
IUA:n toimeenpaneva johtaja **Rick Lyon** – USA
ricklyon@tctc.com
Opintoryhmäkomitea – puheenjohtaja **James Woodward**
ubstydygroups@urantia-uai.org
Levityskomitea – puheenjohtajan paikka avoinna
Käännöskomitea – **Peep Söber** – Eesti
psober@hotmail.com
Peruskirja- ja sääntökomitea – **Travis Binion** – USA
ghtb@earthlink.net

Pääkirjoitus

Tervehdys, UAI Journalin lukijatoverit! Kirjoitan vuonna 2009 ilmestyvien UAI Journalien ensimmäistä pääkirjoitustani iloisenä ja innostuneena. Poistuvan toimittajamme, Alain Cyrin, isoja jalanjälkiä seuraten toivon, että kykenen suoriutumaan tehtävistäni yhtä hyvin kuin hän. Haluan kiittää myös Carrie Prenticea hänen panoksestaan apulaistoimittajana, oikolukijana ja koordinaattorina sekä toivottaa tervetulleeksi Alice Arkensin, joka tulee hänen tilalleen.

Luojaalle kiitos siitä, että meidän työemme jatkuu Journalin suunnattoman lahjakkaan ja kokeneen henkilöstön kanssa, Vern Verassin, James Woodwardin, Rick Lyonin, Karen Lamin ja monen muun ihanan vapaaehtoisen kanssa!

Tässä vuoden 2009 ensimmäisessä numerossa pääosan saa erään suosikkikirjoittajamme, australialaisen Nigel Nunnin, uusi uskomaton artikkeli. Tässä hyvin perusteellisessa artikkelissa, jonka otsikkona on ”Ainutlaatuinen tilaisuus – persoonallisuuden muodonmuutos”, Nigel tutkii hetkeä, jolloin ”Universaalinen Isä asettaa rinnakkain ja yrittää nivoa yhteen kaksi itsensä absoluuttista osasta, Suuntaajan ja persoonan”. Hän johtaa meidät alusta alkaen tuohon hetkeen ja sen kautta muutokseen hienoa grafiikkaa ja loisteliaita ilmauksia käyttäen. Nigel vie meidät onnistuneesti uudelle ja upealle avaruudellisuuden ja ajallisuuden sekä persoonallisuuden kulminoitumisen löytöretkelle. Pidä

kiinni ”identiteettisi sijasta” – edessäsi on suurenmoisen ymmärtämisen matka.

Nigelin artikkelia seuraa Yolanda Silva Solanon ajatuksia herättävä juttu ”Viestimolekyylit”. Siinä pyritään energiaan liittyvin pohdiskeluin tutkimaan mielen ja aineen yhteyttä DNA:n ja solujen tasolla, ja kun tämä informaatio esitetään meille ”ihmismielen ollessa siihen valmiina”, havaitaan samalla sen hengellinen merkitys.

Viimeinen juttumme on Maurice Migneaultin ”Egon luonne ja egoismin tarkoitus”. Tässä kiehtovassa kirjoituksessa Maurice tutkii egon tarkoitusta, ongelmaa ja roolia ja tekee tiukkoja kysymyksiä sen vaikutuksista ja sen kyvyistä..

Jokainen artikkeli antaa uuden hienon näkökulman persoonallisuuden aktuaalistumiseen ja siihen, keitä me olemme, minne me olemme menossa, ja siihen, mitä me täällä teemme. Se kuva, joksi meidät luotiin, on yhtä kuin kykymme käsittää ja luoda – ei ainoastaan itsemme, vaan myös ihmisen veljeyden ja Jumalan isyyden vuoksi. Ajatukset luovat energiaa, energia luo massan ja massa luo todellisuuden.

Hyviä ja valaistuneita lukuhetkiä!

Suzanne Kelly

Suomentanut Jouni Nurmi

Ainutlaatuinen tilaisuus – persoonallisuuden muodonmuutos

NIGEL NUNN

Australia

”Jumala on sinun Isäsi, ja uskonto – minun evankeliumini – ei ole sen enempää eikä sen vähempää kuin sen totuuden uskoon pohjautuvaa tunnustamista, että sinä olet hänen poikansa.” Jee-sus, *Urantia-kirja*, 1950:5

Urantia-luvuissa kerrotaan kaikille ihmisille tarjoutuvasta tilaisuudesta: mahdollisuudesta osallistua jännittävimpään universumissa tapahtuvista muodonmuutoksista – finiittisten kuolevaisten kehittymiseen vapaatahtoisiksi universumin pojiksi, jotka kykenevät toimimaan ja olemaan kanssakäymisissä Isänsä absoluuttisella toimikentällä. Tämä lyhyt tutkielma on yritys kuvaila jotain tästä prosessista siten kuin siitä kerrotaan Urantia-luvuissa.

Tutkiessamme ylösnousevan persoonallisuuden kokemaa muodonmuutosta saamme nähdä ihmiskunnan – itsemme – uudessa valossa. Havaitsemme, että ”ihminen” on osallisena muutosprosessissa: olemme tuo ainutlaatuinen tilaisuus, jolloin Universaalinen Isä yrittää liittää ikään kuin ”vetoketjulla” yhteen kaksi absoluuttista osas-

taan: Suuntaajan ja persoonan. Ajallisuudessa, avaruudessa ja kokonaisuniversumiaikakautena tämä yhteenliittymä syntyy absoniittisesta kohdustaan ”Universaalisen Isän ainutlaatuiseksi lapseksi, lapseksi, jolle ei infiniittisyydessä ole kaksoskappaletta, tahdolliseksi olennoiksi, jota ei edes ikuisuus voi korvata [138:4].

Lähes 3 000 vuotta sitten kuiskasi runoilija Palestiinassa Jumalalleen:

”Mikä on ihminen, että Sinä häntä muistat?”

Tämä on todella hyvä kysymys vielä meidänkin päivinämme. Miksi todellisuuden alkuunpanija olisi kiinnostunut meistä? Mitä yksi planeetallinen kuolevaisia merkitsee ikuisen infiniittisyyden Luojaalle?

Vastaus on annettu Urantia-luvuissa. Jotkut meistä saattavat tosin nurista, että niiden laatijat olivat vähän pitkäväteisiä (2097 sivua!). Toiset ehkä valittavat, että he tekivät joistakin yksinkertaisista totuuksista aivan liian

monimutkaisia. Mutta jos tämän vastauksen on määrä palvella seuraavaa planetaarista aikakautta, jos sen tulee olla riittävä ja tyydyttävä sekä tiedemiehiä, filosofeja että mystikkoja, niin ottakaa huomioon, mitä heiltä vaadittiin.

Voidakseen selittää, mikä on ihminen, heidän oli selitettävä, mitä on persoonallisuus, mikä merkitsi Universaalisen Isän paljastamista ... **persoonallisuuden** Lähteeksi ja Keskuksiksi! Heidän oli myös paljastettava ”**Ajatuksensuuntaajat**”, mikä merkitsi katseen kohdistamista ikuisuuteen, alueille, jotka ovat Paratiisin ja Iankaikkisen Pojan toisistaan erottamisen tuolla puolen. Ihmisen taustan selittämiseksi tarvittiin geologian, biologian ja psykologian uudelleen kirjoittamista. Heidän oli myös selitettävä, miten me pelastumme kuolemasta, mikä merkitsi ilmoitusta Luoja-Pojista erotuksena Iankaikkisesta Pojasta. Tämä johdattaa meidät siihen hetkeen, jolloin Universaalinen Isä sanoi Pojalle: ”*Tebkäämme kuolevainen ihminen omaksi kuvaksemme.*” [78:3, 85:5, 110:7, 359:5]

Kaikki tämä tekee kirjasta aika järkäleen. Mutta palatkaamme siihen, mitä he todella meistä kertovat. Kun käivämme tämän ilmoituksen esiin kaiken tuon informaation keskeltä, löydämme yksinkertaisen ja huikean kuvan:

Suuntaaja on – infiniittistä olentoa edustava absoluuttinen olennoituma, – [1176:6].

Absoluuttinen olennoituma? Infiniittistä olentoa edustava? Mitä me siis olemme, jotta heidän pitäisi etsiä meidät käsiinsä? Mihin ihmeessä nämä Salaperäiset Opastajat pyrkivät? Miten Urantia-luvut selittävät tämän mahtavan totuuden? Ne yksinkertaisesti auttavat meitä näkemään itsemme sellaisina kuin meidät nähdään: persoonallisuuden ituna, joka pystyy sitomaan itseensä Isän osasen. Me olemme yritys sulauttaa kaksi absoluuttista olennoitumaa yhdeksi olennoksi: kehittyvän ihmisen kokemuksellinen persoonallisuus yhdistyneenä eksistentiaalisen Jumalan Suuntaaja-olennoitumaan (1111:6).

Meissä Isä yhdistää kaksi osaa itsestään, Suuntaajan ja persoonan, ja jää odottamaan, mikä meidän tahtomme tulee olemaan. Me olemme se hetki, jona hän sallii tahdon omaavan olennon vastata hänelle ”kyllä!” tai ”ei!”. Olemme se hetki, jolloin ikuisuus avaa ovensa ja ottaa vastaan uuden lapsen tai enkelit surevat sen lapsen kuolemaa, joka vain me voimme olla. Tämä on ihmiseksi kutsuttu ilmiö: että me joko lähetämme matkaan Paratiisin finaliitin tai tapamme sen lapsen, joka vain me voimme olla.

Isän rakkaus yksilöllistää ebdottomasti jokaisen persoonallisuuden Universaalisen Isän ainutlaatuiseksi lapseksi, lapseksi, jolle ei infiniittisyydessä ole kaksoiskappaletta, tahdolliseksi olennoksi, jota ei edes ikuisuus voi korvata [138:4].

Isän ominaisuudessa hän joko näkee meidän ratsastavan rakkautensa laineilla hänen absoluuttiselle alueelleen tai tuntee tuskaa menettäessään meidät, ”lapsen, jolle ei infiniittisyydessä ole kaksoiskappaletta, tahdollisen olennon, jota ei edes ikuisuus voi korvata.” Olemme se ainutlaatuinen tilaisuus, jolloin Universaalinen Isä yrittää kiinnittää yhteen kaksi kallisarvoista osaa minuudestaan. Katsotaanpa, miten paljon pystymme saamaan selville itses-
tämme, suhteistamme ja siitä, miksi Isämme – viidennen käänteentekeväen ilmoituksen mielessä – meitä muistaa.

Yksinkertaisuus ja monimutkaisuus

Jeesus sanoi, että olemme Jumalan lapsia. Jeesus – neljäs käänteentekevä totuuden ilmoitus tälle maailmalle – ilmoitti, että Universaalinen Isä on meidän Isämme; ”*Isä meidän, joka olet taivaassa ...*”. Yksinkertaista. Tärkein ja yksinkertaisin totuus, jonka ihminen voi koskaan tuntea. Yksinkertainen totuus, joka vie voiton kaikesta neljännen aikakauden teologiasta ja filosofiasta, josta maailmamme on saanut kärsiä.

Mutta yksinkertaisuuteen voi kätkeytyä todellista monimutkaisuutta. Ajatelkaapa valon sytyttämistä. Mikä voisi olla sen yksinkertaisempaa? Mutta sähköasentajalle se merkitsee monta ratkaistavaa ongelmaa: sähköjohtojen vetämistä paikoilleen, kytkemistä sähköverkkoon, turvallisuuden takaamista ... niin että lapsikin pystyy valaisemaan huoneen vain painamalla katkaisijaa.

Jotakin tämäntapaista tapahtuu ajallisuudessa ja avaruudessa sekä meille. Mikaelimme on tehnyt Nebadonista kodin, jossa meidän tarvitsee vain ”painaa katkaisijaa” tullaksemme eläväksi. Täytyäksemme sillä ”todellisella valolla, joka valaisee jokaisen maailmaan tulevan ihmisen” meidän tarvitsee vain sanoa ”kyllä!” ja pitää siitä kiinni koko elämämme ajan!

Tämä yksinkertainen, keskeinen totuus, se että Jumala on Isämme, on jäävuoren huippu: suunnattoman suuren vuoren kaunis, yksinkertainen huippu, vuoren, joka käsittämättömine yksityiskohtineen tuntuu mahdollittoman monimutkaiselta. Hengen, mielen ja aineen suhteet ja vuorovaikutukset, joiden ansiosta olemme olemassa; merkitysten ja arvojen kudos, joka muodostaa finiittisen luomistuloksen kankaan. Mutta tämä ei ole meidän ongelmamme. Isämme Paratiisin Luoja-Pojat ovat tarjoutuneet selviyttämään tämän monimutkaisen vyyhdin, tasoittamaan tietä, mahdollistamaan meidän luomisemme ja täydellistymisemme. Meidän tarvitsee ainoastaan elää jokainen hetki uskollisesti sammakonpoikasina, päästä eroon pienistä hännistämme kasvun, riemukkaan löytöretken, aikana.

Nopein tapa sammakonpoikasen tulla sammakoksi on elää jokainen betki uskollisesti sammakonpoikasena [1094:6].

Mutta ajatelkaapa, kuinka paljon aikaa tarvittiin, jotta meidän sammakonpoikasten tarvitsee vain heittää menemään pienet häntämme. Mahdollistaakseen kuolevaisen elämämme Mikael ja Jumalallinen Hoivaaja käyttivät satoja miljardeja vuosia (1309:1) Nebadonin perustusten muovaamiseen ja sen monimutkaisuuden hallitsemiseen. Sitten kului miljardi vuotta, ennen kuin oli syntynyt heidän suurenmoinen perheensä: mahtavat Melkisedekit, luotettavat Vorondadekit, Lanonandek-lapset, ja koko näyttämöä kaunistavat Hoivaavien Tyttärien kuorot. Eikä vielääkään merkkiäkään ihmisestä! Miljardin vuoden ajan Nebadon oli Mikaelille perheasia. Mutta lopulta hänen oli aika suunnata huomionsa Isänsä työhön:

Ja sitten kun tällainen universumi näin on täysin organisoitu ja kokonaan miehitetty, Luoja-Poika ryhtyy toteuttamaan Isän ebdotusta luoda kuolevainen ihminen heidän jumalalliseksi kuvakseen [359:5].

Vasta kun kaikki oli valmista ja koko Mikaelin perhe oli koulutettu, hän uskaltautui yrittämään ihmiseksi kutsutun ilmiön aikaansaamista. Mikael – oma Jeesuksemme

– muodostaa monimutkaisen paikallisuniversumin ja hallitsee sitä, tekee Nebadonista hänen Isänsä tarvitseman kohdun, paikan, jossa hänen Isänsä osaset voivat personoitua meidän kauttamme ja saada kaikkea sitä väriä ja kokemusta, jolla meidän omapäiset persoonallisuutemme voivat niitä rikastuttaa. Se on paikka, jossa alkaa jännittävä yritys hänen lapsenomaisten versioidensa muuttamiseksi assosioitavissa oleviksi absoluuteiksi.

Meidän kaltaisillemme mielellisille luoduille kokemuserpäisen totuuden yksinkertaisuutta lisäävät kokemuksellinen ymmärrys ja yksinkertaiset tosiasiat, ajatusrakennelmaksi kehiteltynä. Neljäs käänteentekevä ilmoitus paljasti sen yksinkertaisen totuuden, että Jumala on Isämme. Tämä viides ilmoitus yksinkertaisesti vahvistaa sen, laajentaa sitä ja vastaa kysymyksiin, joita meidän kosmisten lasten on pakostakin tehtävä. Kuten lapset kysyvät kaikkialla, on meidänkin yksinkertaisesti kysyttävä ”miksi?” ja ”miten?” Miksi Isämme haluaa meidät lapsikseen? Haluaako hän meidän asuvan kanssaan? Miten hän voi viedä meidät ikuisen kotiin? Miten hän siirtää meidät sieltä, missä olemme, sinne, missä meidän on määrä olla? Miten hän tekee meistä täydellisiä niin kuin hän on täydellinen? Jos todella olemme hänen lapsiaan, mistä meidät on tehty? Mitä aineksia meidän luomiseemme käytettiin?

– – *kun Isä Ajatuksensuuntaajien labjoittamista esittäessään ehdotti Pojalle: ”Tebkäämme kuolevainen ihminen omaksi kuvaksemme.”* [78:3]

Ikuisen, absoluuttisen ja infiniittisen Isän kuvaksi ...

Suuntaaja on – – infiniittistä olentoa edustava absoluuttinen olennoituma, – – [1176:6].

Miten näin suunnaton asia on käsitettävissä? Infiniittistä olentoa edustava absoluuttinen olennoituma. Jos nämä Suuntaajat olisivat vain opastajia tai hyväntekijöitä tai kumppaneita, voisimme alkaa kuvitella sellaista olentoa. Mutta kirjoittajat väittävät, että näiden salaperäisten Suuntaajien, näiden ikuisuudesta peräisin olevien olentojen, joista jokainen edustaa todellisuuden alkuunpanijaa, on määrä tulla (tai jäädä tulematta) meiksi! Mutta miksi ihmeessä tuollainen olento etsisi meidät käsiinsä? Maailmassamme vallitsevien ajatusrakennelmien puitteissa tällainen ajatus on ällistyttävä, koominen tai jopa herjaava, mutta missään tapauksessa sen ei uskota olevan totta. Tämän vuoksi tarvitaan ”muita ja ylevämpiä kehyksiä” (1260:3). Ellei perustotuus siitä, mitä me olemme ja miksi meidän on määrä tulla, mahdu neljänteen aikakautiseen viinileiliimme, tarvitsemme uuden.

Mysterin selitys on seuraava: vaikka voimme näyttää pelkästään sammakonpoikasilta, olemme personoituja sammakonpoikasia, ja tämä personoituminen on muuttumaton, absoluutti. Sillä on *seitsendimensionaalinen minuuden julkituonnin tai persoonan todellistamisen potentiaalisuus* [1226:13]. Isän asiana, jolle Mikael on omistautunut, on saattaa yhteen nämä kaksi absoluuttista arvoa; liittää Suuntaajan ikuiset orientaatiot yhteen persoonallisuutemme seitsemän dimension kanssa; kutoa nämä kaksi Universaalisen Isän lahjaa yhdeksi olennoksi. Se kuulostaa monimutkaiselta ... koska sitä se on! Tämä on se Isän asia, joka Mikaelilla on mielessään. Tämä on Isän suunnitelma, jonka Jeesus, Nebadonimme Mikael, teki mahdolliseksi. Ja siitä, että meidän syntymäämme avustamaan tarvitaan Luoja-Poika, meidän pitäisi ymmärtää, miten valtavasta tapahtumasta todella on kysymys.

Muodonmuutos – peräkkäisten syntymien kautta

Siihen yksinkertaiseen totuuteen, että Jumala on Isämme, sisältyy Paratiisiin nousumme monimutkaisuus. Mutta riittäisikö mikään mahdollinen menetelmä muuttamaan meidät, heikot finiittiset kuolevaiset, ali-infiniittisiksi olennoiksi, joilla on pääsy Isämme absoluuttiseen, ikuisen kotiin?

Urantia-luvut vihdoin viimein paljastavat, miten tämä tapahtuu. Ne kuvailevat peräkkäisiä syntymiä, joista jokaista seuraa kasvua ja perhosen kaltaisia muodonmuutoksia: 1) Elämänkantajat kehittävät kohdun, joka kantaa ihmislasta, 2) kuolevaisen elämän aikana syntyy sielulapsi, 3) paikallisuniversumissa viettämämme elämänvaiheen aikana syntyy henkilapsi, ja 4) löytöretkemme suuruniversumissa, vaelluksemme läpi Orvontonin sektorien ja Havonan miljardin maailman tekee mahdolliseksi sen, että persoonallisuutemme kaikki seitsemän dimensiota avautuvat kunnollisesti. Aivan kuten sen ihmeellisen perhosen seitsemän siipeä, joka meistä tulee (tai jää tulematta), jos tartumme (tai emme tartu) **ainutlaatuisen tilaisuutemme**.

* * *

Siihen yksinkertaiseen totuuteen, että Jumala on Isämme, sisältyy Paratiisiin nousumme monimutkaisuus. Mutta riittäisikö mikään mahdollinen menetelmä muuttamaan meidät, heikot finiittiset kuolevaiset, ali-infiniittisiksi olennoiksi, joilla on pääsy Isämme absoluuttiseen, ikuisen kotiin? Tässä astuu kuvaan Mikaelin oma perhe: Melkisedekit, Vorondadekit, Lanonandekit, Aineelliset Aatamit ja enkelijoukot, vieläpä keskiväliolennot. Hänen paikallisuniversumilapsensa vaalivat meidän olemassaoloamme, edistymistämme ja eloonjäämistämme. Millaisina he meidät näkevät? Koska he tietävät, mitä me **olemme**, on heidän varmasti vaikea uskoa, mitä meistä on määrä **tulla**.

Kohtuvertaus

Elämänkantaja, Lanonandek ja Melkisedek astuvat baariin. Se on ”Riitan baari” Salvingtonissa, lähellä Mikaelin pohjoiseen rakennukseen vievää porttia. Riitta on tavalliseen tapansa baaritiskin takana kuivaamassa lasseja.

”Tervetuloa, pojat!” hän sanoo heidän astuessaan sisälle. ”Mitä saisi olla?”

”Tavalliset, kiitos”, he vastaavat.

”Selvä – tuoppi aineellista valoa Elämänkantaja-ystävällemme, lasillinen älyllistä ymmärrystä nuorelle Lanonandekille ja pari tilkkaa henkihohdetta professorille.” Nämä kiittävät häntä ja ottavat mukavan asennon. Takana on pitkä päivä.

Elämänkantajat ovat tosin aina pirteitä, mutta Riitta huomaa, että tämä nimenomainen kaveri suorastaan säteilee. ”Hyvin menee, vai mitä?” hän kysäisee.

Elämänkantaja

”Voi toki, toki!” Elämänkantaja vastaa innoissaan. ”Läpimurto kohtutekniikassa! Tiedättehän, että joissakin asuissa maailmoissa, kuten Mikaelin Urantiassa, alkuperäiskansojen ja Aatami-kohentajien sekoittuminen ei suju kitkattomasti? Nyt tämä ongelma on lopultakin ratkaistu. Ei enää aamupahoinvointia, ja synnytykset sujuvat helpommin. Prosessi on joka suhteessa paljon parempi mil-

joonien tällaisten äitien kohdalla.” Hän ottaa pitkän kulauksen valotuopistaan ja hymyilee vielä säteilevämmiin. ”En nähkääs koskaan kyllästy ajattelemaan, että finaliitit aloittavat taivasmatkansa pieninä sirusina kuolevaisen äitinsä kohdussa.”

Kaikki kolme istuvat hetken hiljaa ajatellen finaliitteja, jotka on tehty Isän kuvaksi ja joita Elämänkantajien ponnistuksin vaalitaan aineellisissa maailmoissa.

Lanonandek

Lanonandek lisää lasiaan tarkastellen: ”Kohtu on todellakin vaikuttava metafora. Ajatelkaahan, miten koko ihmiselämä toimii kohtuna sielulle, tuolle ensimmäisen asteen morontiahahmolle, jota käytämme saattaaksemme alulle heidän taivaaseennousijan elämänuransa.” Hän ottaa lasistaan siemauksen ymmärrystä ja ajattelee niitä miljardeja sieluja, joiden hoivaamiseen hän ja hänen tiiminsä ovat osallistuneet.

Melkisedek

Melkisedek, Paikallisuniversumin yliopiston professori, rypistää otsaansa. ”Kohtu on todellakin syvälinen käsite. Meillä on juuri meneillään kurssi, jolla tutkitaan, miten koko paikallisuniversumissa vietettävä elämänvaihe on kuin sikiöaikaa niille ensimmäisen asteen ylösnousemushengille – niille isänsä kuville – joita me Mikaelin apuna lähetämme matkaan kohti Paratiisia ja Isää. Tässä mielessä voisimme jopa sanoa, että koko Nebadon toimii valtavana, suurenmoisena kohtuna.”

Nämä kolme paikallisuniversumin Poikaa istuvat hiljaa mietiskellen ihmiseksi kutsuttua ilmiötä, hänen sikiöasteista kiertoaan näissä monissa eri kohduissa ja sen kaiken merkitystä. Riitta, joka kuivailee yhä laseja, vilkaisee Yksinäistä Sanansaattajaa, joka istuu hiljaa yksinään nurkassa. ”Onko sinulla tähän lisättävää, Soolo?”

Sillä hämmästyttävällä tavalla, jolla Yksinäiset Sanansaattajat liikkuvat, hän on yhtäkkiä siirtynyt pois takimmaisesta nurkasta ja on Riitan vierellä baaritiskin takana, siihen nojaten.

Soolo

”On kuin onkin. Meidän näkökulmastamme asia on näin: Isä halusi kokonaisen perheen, Pojan kaltaisia olentoja monina suurenmoisina muunnelmoina. Siksi hän pani Arkkitehtinsa suunnittelemaan ’kokonaisuniversumin’, joka voisi toimia kohtuna hänen osasilleen. Näistä siemenosasista tuli ihmisten sisimmässä asuvia Suuntaajia, jotka liittyvät yhteen heidän persoonallisuutensa seitsemän dimension kanssa. Tällaisesta ’sikiöasteisesta ihmisestä’ tulee ylösnousemuksellinen poika, ja me Paratiisista lähtöisin olevat, jotka tunnemme Isän tahdon, katsomme tätä täynnä pelonsekaista kunnioitusta.”

Yhteenveto tähänastisesta

Ensiksikin meillä on ihmiset vieressä Suuntaajien kanssa, ”nuijapääpersoonat”, joita sopeutetaan liittymään yhteen infiniittisen olennon absoluuttisen olennoituman kanssa. Sitten meillä on Nebadonin Mikael, joka luo ajan ja paikan, jossa tämä yhdistyminen voi tapahtua. Meillä on Kolminaisuuden tarkkailijat (Immanuel), jotka valvoivat tätä hanketta, ja meillä on Yksinäiset Sanansaattajat, jotka koordinoivat näkymätöntä ja käsittämätöntä Mesta-

riarkkitehtien nimissä...

Ja meillä on ihmiset, jotka lähetetään hellävaroen liikkeelle, vaihe vaiheelta, muodonmuutosten kautta, kunnes heidät riittävän lentonopeuden saavutettuaan, voidaan lähettää Nebadonin pesästä kohti Paratiisia. Mutta sen, että tämän mahdollistamiseen tarvitaan Luoja-Poika, pitäisi saada meidät ymmärtämään, miten suunnattomasta tapahtumasta on kysymys.

Immanuel Mikaelille:

”Vuodata Totuuden Henki lahjoittautumisesi kohteena olevalle planeetalle ja tee kaikista tämän eristetyn sfäärin normaaleista kuolevaisista näin välittömästi ja täysin vastaanottavia Paratiisin-Isästäme erotetun läsnäolon, maailmoissa vaikuttavien Ajatuksensuuntaajien, huolenpidon subteen.” [1328:3]

Totuus tuodaan saataville

Totuus tuodaan viisautta omaavan yksilön saataville vuodattamalla tällaiseen mieleen Isän ja Poikien benget: Ajatuksensuuntaaja ja Totuuden Henki [1112:0].

Muodonmuutokset aloitetaan

Morontiaivoiman Valvojat kykenevät saamaan aikaan aineellisten ja hengellisten energioiden yhteenliittymisen. Näin he organisoivat aineellistumisen morontiaalisen muodon, joka ei torju sitä, että sen päälle lisätään vielä vahva henki. Nebadonin morontiaelämän läpi edetessä nämä samat kärsivälliset ja taitavat Morontiaivoiman Valvojat antavat käyttöösi peräjälkeen 570 morontiaruumista, joista jokainen on asteittain etenevän muodonmuutoksesi yksi vaihe. Aineellisista maailmoista lähtiäsi jälkeen käyt läpi täsmälleen 570 erillistä ja astetta edellistä korkeammalla olevaa morontiamuutosta ennen kuin sinut asetetaan Salvingtonissa ensimmäisen asteen hengeksi [542:2].

... hengellinen muodonmuutos, joka lähestyy jo korkeimmuuden rajoja

Mikä Paratiisissa on kuolevaisten kannalta tärkeintä, on loppujen lopuksi se tosiasia, että tämä Universaalisen Isän täydellinen asuinsija on Jumalan kuolevaisten ja materiaalistien poikien, ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisista maailmoista taivaaseen nousevien kuolevaisten olentojen, kuolemattomien sielujen reaalinen ja etäinen määränpää. Jokainen Jumalaa tunteva kuolevainen, joka on omaksunut elämäntehtäväkseen Isän tahdon täyttämisen, on jo astunut pitkälle, pitkälle Paratiisiin johtavalle tielle. Se tie merkitsee jumalallisuuden tavoittelua ja täydellisyyteen pyrkimistä. Ja kun tällainen eläimestä polventuva olento seisoo, niin kuin lukemattomat jo seisovat, Paratiisissa Jumalten edessä sinne avaruuden vähäisiltä sfääreiltä noustuaan, tällainen saavutus edustaa sellaisen hengellisen muodonmuutoksen reaalisuutta, joka lähestyy jo korkeimmuuden rajoja [127:6].

... vasta alku ... aina nuori ...

Tuona tulevan ikuisuuden hetkenä kokonaisuniversumi on yhä näyttävä nuorekkaalta; koskaan päättymättömän ikuisuuden äärettömien mahdollisuuksien edessä se toden totta tulee aina olemaan nuori [1170:1].

Ei riitä

Ei riitä, että ylönousemuskuolevainen sattuu tietämään jotakin Jumaluuden subteista kosmisen todellisuuden syntyhistoriaan ja ilmentymiin, vaan hänen tulisi käsittää jotakin myös subteista, jotka vallitsevat hänen itsensä sekä toisaalta eksistentiaalisen ja toisaalta kokemuksellisen todellisuuden, potentiaalisen ja aktuaalisen todellisuuden, monilukuisten tasojen välillä. Ihmisen maallista suunnistautumista, hänen kosmista ymmärrystään ja hänen hengellistä suunnanvalintaansa, kaikkia näitä kohtaa parempi käsitys univertsumitodellisuuksista ja menetelmistä, joilla ne liittyvät toisiinsa, integroituvat ja yhdistyvät [1162:1].

Persoonallisuus ja todellisuus: materialismi vastaan ilmoitus

Urantia-luvut antavat ymmärtää, että on olemassa seikka, jonka ansiosta kuolevaiset kiinnostavat alkuperäistä MINÄ OLEN -Luojaa: me olemme persoonallisia. Mitä persoonallisuus sitten on? Mitä on olla persoonallinen? Mikä on persoonallisuuden suhde aineeseen, mieleen ja henkeen? Ja miten nämä kaikki liittyvät ”todellisuuteen”?

Sekä materialistit että mystikot ovat erittäin kiinnostuneita näistä kysymyksistä, mutta heidän tutkimustapansa eroavat toisistaan. Materialisti määrittelee todelliseksi vain sen, mitä voidaan mitata aineellisilla mittareilla. Pystyäkseen ymmärtämään todellisuutta hän valmistaa siksi yhä isompia ja yhä tarkempia mittareita. Uskonnonharjoittaja voi tosin ihailta tieteellistä menettelytapaa mutta on sitä mieltä, että todellisuutta voidaan lähestyä subjektiivisen kokemuksen ja ilmoituksen kautta. Viime vuosikatojen kuluessa nämä erilaiset asenteet ovat muovanneet vastakkaisia ajatuskehyksiä, joista mikään ei auta selvittämään persoonallisuuden luonnetta, puhumattakaan todellisuudesta. Voisiko Urantia-lukujen esittämistä ”muista ja ylevämmistä kehyksistä” olla apua?

Materialistin näkökulmasta todellisuus koostuu avaruudessa aikojen kuluessa kehittyvästä energiasta. Fysiikka muodosti tästä energiasta ainetta, ja kemia teki tästä aineesta elämää, joka kehitti mielen, josta tuli ihminen. Sitten ihminen kuvitteli itselleen henkimaailman ja on siitä lähtien joutunut elämään kuoleman varjon laaksossa, ja hänen vaivanaan ovat olleet ajatukset identiteetistä, hellittämätön tunne, että ”**minä olen**”. Materialistisen ajattelun puitteissa persoonallisuus ei ole paljon muuta kuin monimutkaisen biologian uusi tuote.

Mutta Urantia-luvut tarjoavat toisenlaisen näkemyksen, välttämättä alkemiaa, jolla tehdään aineesta mieltä ja mielestä henkeä. Sen sijaan todellisuutta kuvataan ”neljän absoluuttisen läsnäolon virtapiiriin” koosteena, joilla jokaisella on erillinen lähde ja keskus. Aineellisen todellisuuden lähde ja keskus on nimeltään Paratiisin Saari. Kaikkea sitä, mikä reagoi tähän Keskussaareen, sanotaan aineelliseksi. Mielen lähde ja keskus on Ääretön Henki. Sitä, mikä reagoi tähän keskukseen, sanotaan mieleksi. Hengen lähde ja keskus on Iankaikkinen Poika. Se, mikä reagoi Poikaan, on henkeä. Lopuksi tulee Universaalinen Isä; persoonallisuuden sanotaan olevan sitä, mikä reagoi häneen. Persoonallisuuden ilmoitetaan olevan niin perusluonteinen ja kallisarvoinen virtapiiri, ettei Universaalinen Isä tahtonut tai voinut delegoida siitä huolehtimista muille. Näissä ”muissa ja ylevämissä kehyksissä” voisi jopa tehdä sen johtopäätöksen, että aineen, mielen ja

hengen toimipiirit auttavat **MINÄ OLEN -olevaisen perheen personoimisessa**.

Siten Urantia-luvut kääntävät materialistisen ajatuskehyksen sekä ylösalaisin että ympäri. Ne paljastavat, ettei persoonallisuus ole pelkästään todellisuuden liikkeelle paneva keskus vaan myös tavoiteltu huipentuma. Sen sijaan, että elämä ja mieli ja ihminen kehittyisivät energiasta sokeasti ja sattumalta, kirja paljastaa, että kaikki aineellinen on syntynyt mielen toimesta ja hengen valvonnassa MINÄ OLEN -motivaattorin tarkoituksena varten. Ja eräs näistä MINÄ OLEN -olevaisen tarkoituksista on keskeinen teemamme. Jos Universaalinen Isä todella sanoi Iankaikkiselle Pojalle: ”Tehkäämme kuolevaisen ihminen omaksi kuvaksemme”, niin jotta tämä yritys voisi onnistua, tarvittiin paikka ja aika, finiittinen kohtu ja univertsumiaikakausi tällaisten poikien maailmaan saattamiseksi. Mitä tämä siis ihmisestä tekee? Kun runoilija teki tuon kysymyksen ”mikä on ihminen?”, hän ei ehkä ollut vielä valmis kuulemaan vastausta.

Todellisuuden tarkastelua

Kun todellisuudesta vallitsee niin monta erilaista näkökantaa, on aika ottaa siitä selvää. Huomatkaa, ettemme voi havaita emmekä arvioida Urantia-luvuissa kuvailtuja (absoluuttisia) suhteita; parhaimmillaan johtopäätöksemme tai logiikkamme eivät pysty niitä todistamaan. Miten sitten voimme päätellä, ovatko nuo lähteet ja suhteet tosia? Ajatelkaapa, miten vaikeaa voi olla ”nähdä metsää puilta”: miten voimme koskaan toivoa näkevämmme Isämme univertsumetsää, kun olemme nuoren puun yhden lehden yhden solun sisällä?

Ovatko tuollaiset todellisuuden olennaiset puolet kuolevaisen havainnointikyvyn yläpuolella? Jos ne ovat, meille kerrotaan, että nämä asiat voidaan lopulta paljastaa meille. Tämä koskee Urantia-lukuja, joiden kerrotaan olevan viides ilmoitus, jolla on käänteentekevä merkitys tälle maailmalle. Mutta moderni, skeptinen ihmiskunta on oppinut kovien kokemusten kautta etsimään todisteita pikemminkin kuin nojaamaan uskoon. Miten näin ollen ilmoitukseen pitäisi suhtautua? Miten menetellä? Miten sulauttaa ilmoitus ihmiskunnan kehittämisiin kulttuureihin? Pitäisikö meidän luopua logiikasta? Onko ilmoituksen vastaanottaminen epäloogista?

Metafyysikka on osoittautunut epäonnistuneeksi yritykseksi; motaa ihminen ei kykene käsittämään. Ilmoitus on ainoa menetelmä, joka voi korvata sen, että aineellisesta maailmasta puuttuu motan herkkyyttä totuutta kohtaan [1136:3].

Ilman apua meillä on vain kolme tapaa lähestyä todellisuutta: 1) järki, 2) filosofia ja 3) usko. Uskon antamat vastaukset vaihtelevat mitä karkeimman taikauskon ja ylevän kokemuksen välillä. Filosofian vastaukset joko jumituvat nihilismiin tai eksyvät metafysiikkaan. Järki rajoittaa tieteen vastaukset aineelliselle alueelle. Mikään näistä ei yksinään tunnu riittävältä tai sopivalta seuraavalle planetaariselle aikakaudelle. Onko meillä mitään muuta tapaa saada selville, keitä ja mitä me olemme? Luvussa 103 eräs Nebadonin Melkisedek esittää sen seuraavalla tavalla:

Usko vie järjen sangen halukkaasti niin pitkälle kuin järki

pystyy menemään, sen jälkeen se kulkee eteenpäin viisauden matkassa filosofian äärirajalle asti, ja sitten se rohkenee lähteä rajattomalle ja loputtomalle universonumatkalle TOTUUS ainoana seuralaisenaan. [1141:5]

Urantia-luvut mahdollistavat neljännen tavan: ilmoituksen välittämän totuuden avulla.

Ilmoitus on menetelmä, jonka avulla säästetään mittaamattomat määrät aikaa siinä välttämättömässä työssä, joka on tehtävä evoluutiota edustavien virheiden erottelemiseksi ja seulomiseksi henkittämystä edustavista totuuksista. [1110:4]

Ihmisen mitta: kaikki on siinä, mikä näkyy

Kun materialistinen tiedemies tai filosofi pohtii todellisuutta, hän ottavat huomioon vain sen, mikä on mitattavissa: aineelliselta alueelta esiin nousevien energioiden osajoukon. Samalla tavoin hän ”Ihmistä” tutkiessaan lähtee oletuksesta, että kaikki on siinä, mikä näkyy, ja että katsomalla aina vain tarkemmin kaikki paljastuu lopulta. Mutta Urantia-lukujen mukaan ”Ihminen” on paljon enemmän kuin, minkä kuolevaisen silmä (tai mitari) voi nähdä.

Vaikka se runollinen ajatus, että olemme ”ainutlaatuisen tilaisuus”, voi ollakin totta jossakin ylevässä ja kosmisessa mielessä ja vaikka se voikin olla se motiivina oleva totuus, joka kannustaa Luoja-Poikaamme toimimaan – saattamaan loppuun tehtävänsä, hänen Isänsä ylösnousemuslasten täydelliseksi tekemisen –, niin meidän subjektiivisesta kokemuksellisesta näkökulmastamme katsottuna näin tuskin on. Subjektiivisesti olemme päättöksiä, jotka olemme tehneet ruumiiseemme koteloituina. Arvioimme itseämme niiden päätösten perusteella, joita aiomme tehdä. Elämme pienessä sisäisessä maailmassamme, jota kalustetaan hitaasti päätös päätökseltä ja jonka värittävät meidän pyrkimyksemme ...

Tyystin aistihavaintoihin perustuvassa eli aineellisessa maailmassa ei esiinny mitään merkityksiä. Merkitykset ja arvot tajuutaan vasta ihmisen kokemuksen sisäisissä, aineellisuuden ylittävissä sfääreissä [1220:1].

Aitoa sivilisaatiota merkitsevät edistysaskeleet syntyvät kaikki tässä ihmiskunnan sisäisessä maailmassa. Vain sisäinen elämä on reaalisesti luovaa [1220:2].

Sisäinen maailma

Seitsemän mielenauttajahenkeä synnyttävät meihin sisäisen maailman, jota sitten valaisee Mikaelin Totuuden Henki – sisäinen näyttämömmme rakennetaan lähes jumalallisesta materiaalista. Mutta miten kalustamme nämä yksityiset huoneistot? Miten avaamme nämä näkymättömät huoneet lähimmäisillemme? Minkä prosessin kautta me yksilöinä jaamme todellisuuden muiden kanssa? Fantastiset unenomaiset kuvamme, jotka rakentuvat kokemuksista, totuudesta, myytistä ja tosiasioista, jäävät enimmäkseen yksityisiksi – henkilökohtaisiksi evolutionaarisiksi yrityksiä. Ne edustavat tietoista pyrkimystämme ymmärtää elämän haasteita ja vastata niihin. Meillä on tietenkin vapaus pilata tämä sisustussuunnitelma. Mutta muistakaa Suuntaajan antama takuu: parhaat pyrkimyksemme, oli niitä paljon tai vähän, otetaan talteen ja kudo-

taan sielumme kankaaseen. Kuinka ihmeessä elämellistä pelkoa voi yhä esiintyä näin korkean turvallisuustason vallitessa?

Yksityiseen, sisäiseen maailmaamme syötetyt tiedot ovat monenlaisia, ja niiden vuorovaikutus on monimutkaista. Tällaisen järjestelmän vakaana pitämiseen tarvitaan koordinoivia tekijöitä, integraattoreita, jotka pitävät jatkuvasti yllä tasapainoa ja palauttavat dynaamisen normaalitilan. Jos tutkimme tätä sisäistä vuorovaikutusta, havaitsemme, että paikalla on vähintään kolme systeemiä: kolme täydentävää vaikutusta, jotka auttavat meitä pysymään tasapainossa. Ensimmäinen on pääasiallisesti alitajujen yllykkeiden integraatio, toinen on tietoisien motiivatiomme organisaatio, ja kolmas on ylitajuisen inspiraation koordinaatio.

Meidän tulisi edetä hitaasti pyrkiessämme ymmärtämään tapaa, jolla kaikki nämä osatekijät yhdessä vaikuttavat sisäisen maailmamme kehittämiseen. Ensimmäisenä pienenä askeleena voimme pohtia hetken verran sitä, miten auttajahenkiin perustuva mielemme syntyi.

Alkuaikeiden eläinten vaistojen- ja refleksiensivaraiseen käyttäytymiseen pystyi ensin vaikuttamaan vain intuitio henki. Korkeampien lajien eriytymisen myötä ymmärryksen henki kykeni antamaan tällaisille luontokappaleille kyvyn ajatuskuvien spontaaniin yhdistelyyn. Vähän myöhemmin havaitsimme rohkeuden henkeen olevan toiminnassa; kehitetyissä eläimissä kekeytyi todellakin muodoltaan alkeellista, suojelevaa minätietoisuutta. Kun eri nisäkkäoryhmät olivat ilmaantuneet, havaitsimme, että tiedon henki oli tulossa yhä laajemmin esille. Ja korkeampien nisäkkäiden evoluutio toi muassaan neuvon henkeen toiminnan ja siitä seuraavan laumavaiston kehityksen samoin kuin primitiivisen sosiaalisen kehityksen ensimmäiset idut [709:4].

Kun koira matelee isäntänsä edessä, näkyy siinä jo aavistuksenomainen taipumus kumartaa valtiaan edessä ja kunnioittavasti palvoen beittäytyä maahan mysteerin edessä [977:3].

Kaikki tunnereaktion alajärjestelmät näyttävät punoutuvan kehittyvään psykosomaattiseen järjestelmään.

Eläimen oveluus ... äly vahvistettuna tunteella!

Hitaasti, peräkkäin, kaikenlaiset emootiot niputetaan kehittyväksi kokonaisuudeksi.

Koko matkan ihmisen kantanisäkkäistä välinisäkkäisiin ja lopulta kädellisiin olimme yhä suuremmissa määrin panneet merkille, kuinka viiden ensimmäisen auttajahengen toiminta lisääntyi. Mutta kumpikaan jäljellä olevista – korkeimmista mielenhoivajista – ei ollut koskaan kyennyt toimimaan Urantian tyyppiä olevassa evolutionaarisessa mielessä [709:5].

Lopulta Palvonta ja Viisauts saivat kosketuksen, ja uuden planetaarisen ihmiskunnan syntyminen julistetaan tapahtuneeksi.

Seurasi välitön ja kokonaan uudenlainen seitsemän mielenauttajahengen mobilisaatio [709:7].

Ihmismielen kehittäminen

Kuten luvuissa 36 ja 65 kerrotaan, kun maailma on valmis ihmisten asuttavaksi, annetaan ryhmälle paikallisuniversumin Elämänkantajia vastuu sen kehitystapah- tumien ketjun alkuunpanosta ja valvonnasta, joka hui-

pentuu ihmissuvun syntymiseen planeetalla. Tämän operaation lukuisat yksityiskohdat muodostavat kiehtovan tarinan, mutta meitä kiinnostaa tässä se, miten Elämäkantajat toimivat yhdessä seitsemän auttajahengen kanssa luodakseen areenan tietoiselle inhimilliselle ajattelulle.

Seitsemän mielenauttajajenkeä seuraavat aina Elämäkantajia uudelle planeetalle, mutta niitä ei tulisi pitää entiteetteinä, sillä ne ovat enemmänkin virtapiirien kaltaisia. Seitsemän universumi-auttajan henget eivät toimi persoonallisuuksina, jotka olisivat erillään Jumalallisen Hoivaajan universumiläsnäolosta. Ne ovat itse asiassa eräs Jumalallisen Hoivaajan tietoisuuden taso – [402:1].

Ensimmäinen näiden Elämäkantajien eteen tuleva ongelma on se, miten aine saadaan reagoimaan mieleen – miten saada monimutkainen fyysinen järjestelmä reagoimaan johonkin niin aineettomaan kuin auttajahenkien hoiva; miten saada biokemia reagoimaan ylykkeeseen; miten panna alulle vaistomainen reaktio ja myöhemmin herkkä tunne tai sankarillinen teko juurutettaessa uutta planetaarista elämää suolapitoisiin nesteisiin.

He päättivät tehdä sen asteittain. Ensiksikin heidän laatimiansa elämän rakennekaavojen oli voitava reagoida Fyysisten Päävalvojen pakotteisiin. Seuraavaksi tarvittiin kyky reagoida kuhunkin seitsemästä auttajavirtapiiristä; nämä olivat heidän kehitysponnistelujensa ensisijaiset tavoitteet. Hermostoa koskevien mallien ja niihin liittyvien hormonaalisten ”reseptien” monimutkaiset ja toisiaan seuraavat komplisoinnit johtivat lopulta ihmissuvun syntymiseen.

Seitsemää mielenauttajajenkeä kutsutaan nimillä, jotka vastaavat seuraavia määritteitä: intuitio, ymmärrys, robkeus, tieto, neuvo, palvonta ja viisaus. Nämä mieli-henget läbättävät vaikutustaan kaikkiin asuttuihin maailmoin itse kullekin ominaisen pontimen muodossa ja niin, että itse kukin pyrkii löytämään ilmentymiselleen vastaanottovalmiutta täysin siitä riippumatta, missä määrin sen kumppanit mahdollisesti kohtaavat vastaanottavuutta ja toimintamahdollisuuksia [401:6].

”Nämä mieli-henget lähettävät vaikutustaan kaikkiin asuttuihin maailmoin itse kullekin ominaisen pontimen muodossa.” Luvun 36 Vorondadek-kirjoittaja maalaa kiehtovan kuvan: Elämäkantajat vääntävät eläimen genotyyppejä, ja auttajavirtapiirit pyrkivät toisistaan riippumatta kytkemään näitä kehittyviä muotoja. **Tämä osoittaa, että mielenauttajien vuorovaikutus tarvitsee kosketuspintaa ja että jokainen mielenauttaja tarvitsee erilaisen kosketuspinnan.** Tämä merkitsee myös sitä, että Elämäkantajien tehtävänä on tuottaa eri lailla viritettyjä orgaanisia keskuksia, jotka pystyvät ottamaan vastaan näiden seitsemän mielenauttajahengen erilaiset ylykkeet ja reagoimaan niihin. Millaista orgaanista kosketuspintaa, millaista hermo-psyko-biokemiallista kokoonpanoa tämä voisi vaatia? Pystyvätkö lääkärimme koskaan käyttämään sitä hyväksi? Ovatko parantajat koskaan aikojen kuluessa pystyneet korjaamaan tai parantamaan sitä? Mikä tahansa tämä kosketuspinta onkaan ja miten tahansa se toimiikaan, luvut 36 ja 65 osoittavat, että nämä mielenauttajien vuorovaikutuskeskukset ovat olemassa ja että näiden keskustusten kautta mielenauttajat kurot tautuvat sisimpäämme luodakseen yksityisen sisäisen

maailmamme, tietoisien ajattelumme näyttämön, laivan, jossa ”ihmistahto on kapteeni” (1217:4).

Tarkastelkaamme lyhyesti, millainen tämä kosketuspinta voisi olla.

Synnynnäinen taipumuksemme ja opittu reaktiotapamme, tietoinen ja tiedostamaton valikoiva reagointimme eri mielenauttajiin, auttavat meitä selittämään jokaisen ihmisyksilön ainutlaatuisuutta ja ajattelumme arvaamattomuutta ja vapautta. Olemme oman näytelmämme ohjaajia, minkä vuoksi meidän tulisi yrittää ymmärtää ainakin joitakin sen näyttelijöitä ja joitakin siihen vaikuttavia tekijöitä.

Jeesuksen kahdeskymmenes vuosi

Hän hallitsee jo melkein täydellisesti menetelmän, jolla hengelliseen käyttövoimaan sisältyvä energia käytetään aineellisen suorituksen edellyttämän mekanismin pyörittämiseen [1405:4].

Edistyminen

Mutta kuolevaisen persoonallisuuden ballussa on sen itsensä tekemän valinnan kautta valta siirtää identiteettinsä sija katoavasta aineellis-älyllisestä järjestelmästä korkeampaan morontia-sielujärjestelmään, josta yhdessä Ajatuksensuuntaajan kanssa luodaan uusi persoonallisuuden ilmenemisen väline [1232:5].

Jeesuksesta on nopeasti tulossa mies, ei vain nuori mies vaan aikuinen. Hän on oppinut kantamaan hyvin vastuuta.

Hän on oppinut olemaan rehti ja oikeudenmukainen silloinkin, kun hän itse kohtaa epäoikeudenmukaisuutta. Hän oppii sovittamaan hengellisen elämäntavan ihanteensa maisen olemassaolon asettamiin vaatimuksiin. Hän oppii, miten suunnitella, jotta saavuttaisi ihanteellisuutta edustavan korkeamman ja kaukaisemman päämäärän, samalla kun hän kaikkensa antaen uurastaa saavuttaakseen välttämättömyyden asettaman lähempänä olevan ja välittömän päämäärän. Vakaasti hän bankkii taitoa, jota hän tarvitsee sovittaessaan toiveensa ihmisen tilanteen asettamiin arkipäiväisiin vaatimuksiin. Hän hallitsee jo melkein täydellisesti menetelmän, jolla hengelliseen käyttövoimaan sisältyvä energia käytetään aineellisen suorituksen edellyttämän mekanismin pyörittämiseen. Vähän kerrallaan hän oppii elämään taivaallista elämää samalla, kun hänen mainen olemassaolonsa jatkuu. Yhä enemmän hän luottaa siihen, että hänen taivaallinen Isänsä viime kädessä ohjaa häntä, samalla kun hän omaksuu isän osan maisen perheensä lasten opastamisessa ja ohjaamisessa. Hän saa yhä enemmän kokemusta siitä, miten voitto kiskaistaan taitavasti tappion kidasta; hän oppii muuntamaan ajallisuudessa koetut vaikeudet ikuisuuden riemuvoitoksi [1405:4].

Ihmistyyppiä olevan mielen käyttäminen

Kuolevainen kokee asian niin, että ihmisäly piilee mielenauttajajen rytmisissä sykkeissä ja että se panee päätöksensä toimeen areenalla, jonka saa aikaan virtapiireihin kytkeytyminen tämän hoivamuodon puitteissa [1286:5].

Mitä siis tapahtuu? Miten mielenauttajien ylykkeistä ja vaikutuksista, Jumalallisen Hoivaajan tietoisuuden taosta, tulee meille mielijärjestelmä? Missä määrin nämä mielenauttajien sykkeet meihin vaikuttavat? Jos älymme ”piilee” niissä, millainen mahdollisuus meillä on reagoida itsenäisesti elämäkokemuksiimme?

Olisi aina huomattava se ero, joka vallitsee ympäristöstä tuleviin ärsykeisiin kohdistuvan fyysisen (sätkö-kemiallisen) ja miellisen reagoinnin välillä, ja nämä puolestaan on kaikki tunnistettava bengellisistä toiminnoista erillään oleviksi ilmiöiksi [739:4].

Eräs psykologian viime vuosikymmeninä saavuttamista edistysaskelista on ollut biokemiamme ja ”mielentilamme” välisen yhteyden löytäminen. Miettikääpä hormonien vaikutusta ja niiden käyttöä useissa hoitomenetelmissä.

Mutta monet arvoituksellisilta näyttävät elävien organismien sopeutumislähtökäsitteet ovat puhtaasti kemiallisia, täysin fyysikaalisia. Minä hetkenä hyvänsä kenen tahansa ihmisen verenkierron piirissä on mahdollisuus yli 15 000 000 kemialliseen reaktioon kymmenkunnan umpiraubasen erittämien hormonien välillä [737:6].

Tunneilmastomme

Näyttää siis siltä, että me ihmiset perimme älyllisen areenan, jolle on varastoitu valmiiksi pakattuja taipumuksia – mielenauttajahenkien ”rytmisten sykkeiden” synnyttämiä motivaatioita. Näiden virtapiirien pääasiallinen anti saattaa olla tunneilmaston luominen älylliselle arenallemme Lapsuusaikana kehitämme perusreaktiot näihin synnynnäisiin taipumuksiin vuorovaikutuksessa umpieritysjärjestelmämme kanssa. Kun tämä perusta sitten on valmiina, alkaa draama, joka on ihmisen osa – tahtomme taistelu siitä, miten tämä monimutkainen pakkaus reagoi elämän loputtomiin vaatimuksiin. Ja nämä harkitut moraaliset reaktiot antavat Ajatuksensuuntaajallemme tilaisuuden siepata ja kutoa taas yhden langan tulevan pukunsa morontiakankaaseen.

Teidän tulisi ymmärtää, että ylösnousevan kuolevaisen morontiaaelämä alkaa itse asiassa asutuissa maailmoissa sielun bedelmöitymisen hetkellä, sinä hetkenä, jolloin henkeä oleva Suuntaaja asettuu moraaliseen valintaan kykenevän luodun olennon mieleen. Ja siitä hetkestä lähtien tämä kuolevaisen sielu omaa potentiaalisen kyvyn kuolevaisen tasoa korkeampaan toimintaan, jopa kyvyn tulla tunnistetuksi paikallisuniversumin morontiasfäärien korkeammilla tasoilla [551:7].

Geneettiset ominaisuutemme sekä opitut reaktiomme mielenauttajien antamiin virikkeisiin määrittävät yhdessä meidän ja mielenauttajajärjestelmän välisen kosketuspinnan laadun. Niistä riippuu myös mielenauttajien kyky luoda meille enemmän tai vähemmän ihanteellinen tunneilmasto, jossa sitten käymme elämäntaisteluamme, joka merkitsee loputtomia päätöksiä. Yllä olevat kuvat pyrkivät symboloimaan joitakin niistä tekijöistä, jotka vaikuttavat tietoisien ajattelun areenallamme. Ne osoittavat, että eläimellisen, mielenauttajiin perustuvan alitajuisen alueen myötävaikutus tietoisuuteemme on vain yksi osa järjestelmään syötetyistä tiedoista. Ne osoittavat myös, että sielustamme, joka on morontiaalinen kosketuspintamme Suuntaajamme kanssa, voi tulla uusi ja parempi toimintalue, kun se on tarpeeksi kehkeytynyt.

Tämän aktuaalisen siirron aineelliseen sitoutuneisuudesta morontiaan samastumiseen saa aikaan ihmisluodun tekemien Jumalaa etsivien päätösten vilpittömyys, sinnikkyys ja järkkymättömyys [1229:7].

Sisäisen maailmamme näyttämö

Ulkoista maailmaa – ympäristöä – et kykene täydelle hallitsemaan. Mutta nimenomaan sisäisen maailman luovuus on mitä suurimmassa määrin ohjauksesi alaista, sillä siellä persoonallisuutesi on varsin laajassa määrin päässyt vapaaksi edeltävän syysuuteen lakien kableista. Persoonallisuuteen liittyy rajallinen tabdon suvereenisuus [1220:7].

Koska tämä ihmisen sisäinen elämä on kiistämättä luovaa, on itse kunkin henkilön vastuulla päätös siitä, onko tämän luovuuden määrä olla päähenkilöähdäykseen perustuvaa ja täysin umpimähkäistä vaiko hallittua, ohjattua ja rakentavaa. Kuinka voisi luova mielikuviutus tuottaa arvollisia bedelmiä, kun se näyttämö, jolla se toimii, on valmiiksi ennakkoluuloisuuden, vihan, pelkojen, kaunan, koston ja kiibkoilun vallassa? [1220:8]

Ideat saattavat saada alkunsa ulkoisen maailman tarjoamista virikkeistä, mutta ihanteet syntyvät vain sisäisen maailman luovilla alueilla [1220:9].

Vapautuminen orjamaaisesta reagoimisesta

Huolehdittuaan näin kuolemattoman sielun vartumisesta ja vapautettuaan minuuden edelläkäyvän kausaation aiheuttamista ehdottoman riippuvuuden kableista Isä vetäytyy sivuun. Nyt kun ihminen on näin vapautettu kausaation reagoimisen kableista, ainakin iäisyyskohtalon osalta, ja kun kaikki tarpeellinen on tehty kuolemattoman minuuden – sielun – kasvun hyväksi, jää ihmisen itsensä asiaksi se, että hän tahtoo luoda päätösvallassaan olevan, eloonjäävän ja ikuisen minuuden tai estää sen luomisen. Ei mikään muu olento, voima, luoja tai toimintayksikkö koko laajassa universumien universumissa voi missään määrin puuttua kuolevaisen vapaan tabdon ehdottomaan suvereenisuuteen valinnan tekemän kuolevaisen persoonallisuuden ikuisen kohtalon osalta, kun hän käyttää tätä valinnan vapautta. Kun kysymyksessä on ikuinen eloonjääminen, Jumala on sen suhteen säätänyt, että aineellisen ja kuolevaisen tahto sen osalta on suvereeni, ja tämä säädös on ehdoton [71:3].

Ihmisen identiteetin yhdistäminen morontiaaliiseen sieluun ...

– – kun kuolevaisen tabdon tekemä lopullinen valinta lisäksi sallii sen, että Suuntaaja kehitykseen perustuvan ja fyysisen elämän kuluessa vie päätökseen ihmisen identiteetin yhdistämisen morontiaaliseen sieluun, – – [”tuliset vaunut”] [1213:3].

Identiteetin olinpaikan potentiaalinen siirtyminen ...

Mutta eloonjäämisen arvoinen minuuks, minuuks, joka kykenee nousemaan kuoleman kokemuksen yläpuolelle, kehittyä vain sitä tietä, että saadaan aikaan kehittyvän persoonallisuuden identiteetin olinpaikan potentiaalinen siirtyminen väliaikaisesta elämänyläpitiimestä – aineellisesta ruumiista – morontiasielun kestävämpään ja kuolemattomaan olemukseen – –. [1229:7]

Valta siirtää identiteettinsä sija ...

Mutta kuolevaisen persoonallisuuden ballussa on sen itsensä tekemän valinnan kautta valta siirtää identiteettinsä sija katoavasta aineellis-älyllisestä järjestelmästä korkeampaan morontia-sielujär-

jestelmään, josta yhdessä Ajatuksensuuntaajan kanssa luodaan uusi persoonallisuuden ilmenemisen väline [1232:5].

Minuuden identiteetin entinen olinpaikka ...

Eloönjäämisen arvoinen sielu heijastaa uskollisesti aineellisen älymekanismin – minuuden identiteetin entisen olinpaikan – sekä laadullisia että määrällisiä toimintoja ja motivaatioita [1237:1].

Neljä universaalista gravitaatiota – ”absoluuttista läsnäolon virtapiiriä”

4. aineellinen gravitaatio
3. mieligravitaatio
2. hengellinen gravitaatio
1. persoonallisuusgravitaatio

Persoonallisuusgravitaatiota ei voi laskea. Me havaitsemme tämän virtapiirin, muttemme pysty mittaamaan siihen reagoivia laadullisia sen enempää kuin määrällisiäkään reaalisubjekteja [133:2].

Se, mikä ei ole ajateltavissa tietyissä kehyksissä, voi olla ainakin ”kuviteltavissa” joissakin toisissa, korkeammissa kehyksissä. Yrittäkäämme siis lopuksi muuttaa vaihdetta, siirtyä Urantia-lukujen muodostamiin korkeampiin kehyksiin nähdäksemme, mitä ne paljastavat siitä, miten Universaalinen Isä suhtautuu taivaaseen nouseviin kuolevaisiin lapsiinsa. Jopa meidän hyvin kuolevaisesta näkökulmastamme on mahdollista muodostaa joitakin hyvin yksinkertaisia mielikuvia Isämme – Universaalisen Isän – luonteesta, näkökulmasta ja motivaatiosta:

Universaalisen Isän näkökulmasta:

Mitä Universaaliseen Isään tulee – Isän ominaisuudessa – hänen kannaltaan universumit ovat itse asiassa olemattomia; hän on tekemisissä vain persoonallisuuksien kanssa; hän on persoonallisuuksien Isä [165:1].

Universaalisen Isän luonteesta:

Absoluuttisuudessa tapahtuva Jumalan tavoittaminen paljastaisi epäilemättä universumien primäärisen Esi-isän samoin kuin persoonallisuuksien Lopullisen Isän [1296:4].

Universaalisen Isän motivaatiosta:

– – kun Isä Ajatuksensuuntaajien lahjoittamista esittäessään ehdotti Pojalle: ”Tebkäämme kuolevainen ihminen omaksi kuvaksemme.” Ja aivan niin kuin Isän henkiosanen asuu sisimmässänne, – – [78:3].

Universaalisen Isän tekniikka?

”Mutta sanon teille, että Paratiisissa oleva Isäni kyllä hallitsee universumeista koostuvaa universumia rakkaautensa pakottavalla voimalla. Rakkaus on suurin kaikista henkirealiteeteista. Totuus on vapauttava revelaatio, ilmoitus, mutta rakkaus on verrattomien keskinäissubde [1608:1].

Universaalisen Isän – meidän Isämme – rakkaus on se voima, joka muuttaa meitä kohti täydellisyyttä ja absoluuttista yhteyttä. Täydellisyys [perfection] tarkoittaa kirjaimellisesti ”täysin valmista”; kun hän päätti tehdä meidät omaksi kuvakseen, hän ei tarkoittanut jättää meitä ”puolikypsiksi”. Tästä syystä Jeesus ”ohi kulkiessaan” sanoi usein:

”Olkaa sen tähden täydelliset niin kuin taivaassa oleva Isännekin on täydellinen.”

Kehys, joka ei ole kuviteltavissa

Sekventiaalisesta, ajallisesta, näkökulmasta katsottuna koko todellisuus on saanut alkunsa infiniittisestä MINÄ OLEN -olevaisesta, jonka yksinäinen olemassaolo mennessä infiniittisessä ikuisuudessa pakostakin on ensimmäinen finiittisen luodun tekemä filosofinen postulaatti. MINÄ OLEN -käsite merkitsee samalla kvalifioimatonta infiniittisyyttä, kaiken sen erilais-tumatonta todellisuutta, mitä konsanaan voisi sisältyä infiniittisen ikuisuuden kaikkeuteen [1152:6].

Näkemämme ulkokuoren alla olevaa todellisuutta voi meidän olla mahdotonta kuvitella, mutta luottamus ja looginen usko voi auttaa meitä näkemään, että Isämme ja hänen universumien universuminsa yrittävät tehdä itseään tunnetuksi:

Kvalifioimaton infiniittisyys on finiittisen luodun kannalta mitään merkitsemätön, mutta infiniittisyys kykenee rajoittamaan itseään ja se ilmenee berkästi todellisuutena kaikille universumiole-massaolojen tasoille. Ja kasvat, jotka Infiniittinen kääntää univ-ersumin kaikkien persoonallisuuksien puoleen, ovat Isän, rakkauden Universaalisen Isän, kasvat [1153:5].

Vaikka emme koskaan tulisikaan tietämään, miten MINÄ OLEN jakoi todellisuuden Kvalifioiduksi ja Kvalifioimattomaksi, voimme kuvitella, miten tämän jakautumisen aiheuttamista jännitteistä on tullut generaattori, joka on voimanlähteenä ikuisuuden tapahtumille ja infiniittisyyden järjestelmille.

Vaikka emme koskaan tulisikaan tietämään, miten Mestariarkkitehdit muuttavat Isän kvalifioidun keskiön absoniitiksi, tuoksi rajatuksi avaruuden alueeksi, pusku-riksi ikuisuuden ajatonta kosketusta vastaan, tuoksi infiniittisyyden sisällä olevaksi onkaloksi, joka toimii ajallisen peräkkäisyyden kohtuna, voimme kuitenkin kuvitella, että sellainen alue täytyy olla. Vain tuollainen suojainen tyysija saattoi antaa mahdollisuuden niille muutoksille, joiden Isä tahtoi heijastuvan takaisin hänen absoluuttiselle alueelleen.

Vaikka emme koskaan tulisikaan tietämään, miten Vahvuudenorganisoijat muuntavat avaruuden voimava-
rausta, voimme nähdä niiden toiminnassa ensimmäisen pilkkauksen peräkkäisyydestä niiden kehittäessä infiniittisyyden energioista avaruuden materiaa ja voimaa.

Vaikka emme koskaan tulisikaan tietämään, miten Valtiashenget saavat aikaan finiittisen luomistuloksen tai miten elämä ja mieli voivat yhtyä aineeseen ja kehittyä ihmiseksi, on yksi asia, jonka voimme varmasti tietää, ja se on meihin kohdistuva rakkauden vetovoima, persoonien tuntema viehtymys persoonia kohtaan. Ja että juuri Mikael tekee mahdolliseksi valintamme ratsastaa omaehtoisena rakkauden aalloilla takaisin hänen Isänsä, hänen Lähteensä ja Keskuksensa, ja nyt myös meidän Isämme luo.

Yhteenveto

Urantia-luvut osoittavat, että persoonallisuus on niin perustavanluonteinen – kaiken alkulähde ja kaikkien määränpää –, ettei Universaalinen Isä voinut tai tahtonut jättää sitä muiden huostaan. Meille paljastetaan myös absoluuttinen muodonmuutos: persoonallisuuden osasten

muuttuminen vapaan tahdon omaaviksi universumin pojiksi.

Tämän muodonmuutoksen aiheuttajana on Univeraalinen Isä, ja sen käyttövoimana on rakkaus. ”*Tebkäämme ihminen omaksi kuvaksemme.*” Tästä Isän toivomuksesta tulee Pojan ja Hengen toimesta käsky. Havonan joukot lähtevät liikkeelle, Paratiisin koneisto reagoi, ihmeellisin kaikista seikkailuista alkaa: pojat, jotka syntyvät kuin tyhjästä tullakseen Isän kaltaisiksi, ja jotka tehdään kuolevaisesta aineesta ajallisuuden maailmoissa, kvalifioidun, finiittisen avaruuden rauhallisilla alueilla. Meille kerrotaan, että tällainen muodonmuutos on tilaisuus, joka koskee vain tätä lyhyttä ajallisuuden hetkeä, mutta arvattavaksemme jää, mitä seurannaisvaikutuksia syntymästämme voi olla.

Pystytkö todellisuudessa edes tajuamaan, mitä oikeastaan mer-

kitsee se, että sisimmässäsi on Suuntaaja? Käsitätkö todellakaan, mitä se merkitsee, että teillä on sisimmässänne asuva ja finiittiseen kuolevaisen olemukseenne fuusioituva absoluuttisen ja finiittisen Jumaluuden, Univeraalisen Isän, absoluuttinen osanen? Kun kuolevainen ihminen fuusioituu koko kosmoksen eksistentiaalisen Alkusyyn aktuaaliseen osaseen, mitään rajaa ei milloinkaan ole asetettavissa sille, mihin tällainen ennennäkemätön ja käsittämätön kumppanuus johtaa. Ihmiselle paljastuu ikuisuudessa paitsi objektiivisen Jumaluuden finiittisyys myös tämän saman Jumalan subjektiivisen osanen loputon potentiaalisuus. Paljastamasta päästyäänkin Suuntaaja on kuolevaiselle persoonallisuudelle aina paljastava Jumalan ihmeellisyyttä, eikä tämä ylivertainen paljastaminen voi koskaan päättyä, sillä Suuntaaja on Jumalasta ja kuolevaiselle ihmiselle Suuntaaja on yhtä kuin Jumala [1181:3].

Kääntänyt Leena Kari

Viestimolekyylit

YOLANDA SILVA SOLANO

Näinä päivinä, jolloin kaikki valittavat kaikesta, meistä, joilla on etuoikeus tuntea Jeesuksen opetuksia ja jotka pyrimme toteuttamaan niitä, on tultava nykyajan apostoleja, jotta kykenemme iloisella elämällemme ja spontaanein, aidoin hymyin kylvämään rakkauden siemeniä kaikkialle:

Kun ihminen haluaa muokata fyysistä todellisuutta, kohdistui pa muokkaus häneen itseensä tai hänen ympäristöönsä, hän onnistuu siinä samassa määrin kuin hän on löytänyt keinot ja välineet aineen hallitsemiseksi ja energian ohjaamiseksi. Ellei mieli saa apua, se ei kykene vaikuttamaan mihinkään aineelliseen paitsi omaan fyysiseen mekanismiinsa, johon se onkin pääsemättömästi kytketty. Mutta ruumiin mekanismia älyllisesti hyväksikäyttämällä mieli voi luoda muita mekanismeja, jopa energiasubteita ja eläviä subteita, joita käyttämällä tämä mieli voi yhä laajemmin valvoa ja jopa hallita fyysistä tasoaan universumissa [1222:4].

Tiede on tosiasioiden lähde, eikä mieli voi operoida ilman tosiasioita. Ne ovat niitä viisauden rakennustyössä tarpeellisia rakennuskiviä, jotka elämän kokemus muuraa yhteen [1222:5].

Urantia-kirja ei ainoastaan käsitellyt oman aikansa tieteellistä tutkimusta vaan julkaisemisensa ajankohtana myös ennusti joitakin tieteen myöhemmin vahvistamia tosiasioita. Niinpä meidän tulee pysyä valppaina uusien löytöjen suhteen ja hyödyntää niitä, jotka ovat jo olemassa, voidaksemme edistää omaa hengellistä kehitystämme. Mitä paremmin tunnemme fyysisen ruumiimme ja sen toiminnot, sitä paremmin ymmärrämme sitä ja sitä paremmin voimme hyödyntää sitä hengellisessä elämässämme. Älkää unohtako seuraavaa: *Vaikei mieli ole hengellisen olemuksen tyysija, se toden totta on sen portti [1733:1].*

Tässä artikkelissa käsitellään solua, sillä juuri solu tekee mahdolliseksi sen asiantilan, että organismi elää, sillä organismin on koostuttava vähintään yhdestä solusta ollakseen elävä. Jotkin mikroskooppiset organismit kuten bakteerit ja alkueläimet koostuvat yhdestä ainoasta solusta, kun taas eläimet ja kasvit muodostuvat miljoonista

soluista, jotka ovat järjestäytyneet kudoksiksi ja elimiksi. Viruksilla on monia eläville soluille tyypillisiä toimintoja, mutta niiltä puuttuu itsenäinen elämä, joten niitä ei pidetä elollisina.

Eräs elävien solujen osa, josta on viime aikoina paljon keskusteltu, on DNA. Kaikkia DNA:han liittyviä löytöjä, jotka edistävät planeettamme kehitystä ja evoluutiota, ei vielä tiedetä:

Urantialla elävän ihmiskunnan on ratkaistava kuolevaisten kehitykseen liittyvät ongelmansa käyttäen niitä ihmisen rotuaineksia, jotka sillä nyt on – ihmistä edeltävistä lähteistä ei minään tulevana aikana enää kehity muita rotuja. Mutta tämä tosiasia ei sulje pois mahdollisuutta päästä verrattomasti korkeammille inhiillisen kehityksen tasoille, kunhan vaalitaan älyperäisesti kuolevaisrotuubin yhä kätkeytyviä evoluutionaarisia potentiaaleja [734:3].

Mielemme tulee olla avoin tuntemattomalle, koska epäilemättä ne asiat, jotka me tiedämme tänään, ovat vähäpätöisiä verrattuna siihen suureen määrään asioita, jotka meidän on vielä löydettävä kaikilla tasoilla:

Kuolevaisten olotilassa mikään ei ole ehdottomasti oikeaksi todistettavissa, vaan sekä tiede että uskonto perustuvat olettamuksiin. Morontiasolla kyetään motalogiikan avulla sekä tieteen että uskonnon postulaattien osittaiseen oikeaksi todistamiseen. Korkeinta mahdollista statusta edustavalla hengellisellä tasolla finiittisten todisteiden tarve vähitellen häviää, kunnes saadaan tosiasiallinen kokemus reaalisuudesta ja sen myötä elämisestä. Mutta vielä silloinkin on finiittisen tuolla puolen vielä paljon sellaista, joka pysyy todistamattomana [1139:2].

Kuinka kaukana nämä väitteet ovatkaan niistä dogmeista, jotka sitovat ja pyrkivät lokeroimaan ihmisielun näennäisiin tai hetkellisiin totuuksiin!

Vaikka se seikka, että DNA:n kaltainen yksittäinen solu on löydetty, oli tieteelle suuri löytö, ei se sitä ole *Urantia-kirjan* kannalta, sillä siinä selitetään, että DNA ilmaantui 550 miljoonaa vuotta sitten, jolloin evoluutio sai alkunsa, ja että Elämäkantajiksi kutsutut hengelliset

olennot juurruttivat elämän tarkoituksellisesti kolmeen paikkaan, joissa oli suolaista vettä. Vaikka Elämäkantajat kuuluvat jumalallisten Poikien perbeeseen, be ovat kuitenkin erikoinen ja erilainen Universumipoikien laji sikäli, että be ovat paikallisuniversumissa ainoa sellainen älyllistä elämää edustava ryhmä, jonka luomiseen superuniversumin valtiat osallistuvat. Elämäkantajat ovat kolmen heitä edeltävän persoonallisuuden jälkeläisiä, nimittäin Luoja-Pojan, Universumin Äiti-Hengen ja asianomaisen superuniversumin kohtaloita johtavista kolmesta Päivien Muinaisista yhden, joka on nimetty tähän tehtävään [396:1].

Tämä ihmeellinen ”viestimolekyyli”, DNA, kuljettaa mukanaan syntymäpaikastaan, Jumalan mielestä, lukemattomien sukupolvien läpi jotakin erityistä, aineetonta, jota kutsutaan informaatioksi. Se on avain elollisten olennot ja kuolleen aineen eron ymmärtämiseen ja sen osoittamiseen, että elämä on paljon enemmän kuin sitä, että aine noudattaa fysiikan ja kemian lakeja, sillä me, elävät olennot, kannamme mukanaamme suunnattoman suuren määrän mielessämme olevaa informaatiota. Ilman tätä informaatiota ei niin aineellinen kuin hengellinenkin kehitys ole mahdollista, ellei se ole yhteydessä terveeseen mieleen, joka puolestaan on aivoista riippuvainen: *Vaikka mieli ei olekaan fyysisen evoluution kehitelmä, se on kuitenkin täysin riippuvainen puhtaasti fyysisen ja evolutionaarisen kehityksen tuottamasta aivojen kapasiteetista* [670:1].

Näitä edellisiä väitteitä kannattaa pysähtyä pohtimaan, sillä mielen, kuten minkä tahansa elävän organismin kehittyminen tai näivettyminen riippuu siitä, käytämmekö sitä vai emme. Mieleemme ei ole jotakin riippumatonta, pikemminkin se on täysin riippuvainen jokaisesta yksittäisestä ihmisestä, koska ilman mieltä ei voida taata minkäänlaista informaatiota. Voimme ohjelmoida oman tietokoneemme lajittelemaan tulevia viestejä, mutta on välttämätöntä, että mieli, joka tuon ohjelman on suunnitellut, tiedostaa sen, mitä koneen halutaan tekevän.

Informaatioksi kutsuttu asia, josta ei tahdo ollenkaan saada otetta, ei ilmeisesti ole ainetta, koska se ei kuljeta ainetta. Nähtävästi se kuitenkin tarvitsee jotakin aineellista, jonka varassa se matkallaan kulkee. Aine, jonka varassa informaatio kulkee, voi muuttua ilman minkäänlaisia seurauksia itse informaatioksi. Sillä ei ole väliä, onko sähköpostipalvelun tarjoaja gmail vai yahoo, informaatio pysyy aina samana.

Paineen alaisina ilmamolekyyleistä muodostuneet ääniaallot, puhelinkaapeleissa kulkevat elektronit, liikennevalot ym. – kaikki ne ovat aineellisia välineitä, joita käytetään informaation välittämiseen, mutta väline ei ole sama kuin itse informaatio. Solujen, kudoksien ja organismien perusrakenne koostuu tuhansista molekyyleistä, joiden toiminta noudattaa vain fysiikan ja kemian lakeja. Voidaksemme päästä perille siitä, miten solut toimivat, meidän on aloitettava ottamalla selvää siitä, minkälaisista molekyyleistä ne viime kädessä on tehty. Siksi meidän on oltava iloisia aina kun tietoa pyritään lisäämään, koska: *sivistynyt ihminen saa planeettansa fyysiset vahvuudet jonakin päivänä koko lailla ballintaansa* [1306:3].

Vielä koittaa päivä, jolloin tulemme tuntemaan jokaisen tuollaisen molekyylin rakenteen ja toiminnan yksityiskohtaisesti: *Tiedonhalu – selvälleottamisen henki, keksimisen tarve, tietämisen pakko – kuuluu avaruuden kehittyvien luotujen*

syntymässään saamiin ja jumalallisiin avuihin. Ei näitä luonnollisia ylyhkekeitä annettu teille, jotta te ne tukahduttaisitte tai torjuisitte [160:1].

Meitä avustaa tässä alituisessa tiedon ja informaation etsinnässä DNA:ksi kutsuttu viestimolekyyli, joka muodostaa informaation helmille pitkän nauhan, joka välittää informaation sukupolvelta toiselle säilyttäen kuitenkin jokaisen ihmisen yksilöllisyyden:

Vaikka siis planeetoilla tavattava elollisuus onkin samanlaista joissakin subteissa, se on jokaisessa evolutionaarisessa maailmassa myös monin tavoin erilaista. – – On olemassa yli miljoona peruskaavaa eli kosmista kemiallista kaavaa, jotka muodostavat elämän esiintymismuotojen kantamallit ja lukuisat toiminnalliset perusmuunnelmat [397:6–398:1].

Niin uskomatonta kuin se onkin, DNA on kuollut molekyyli, ja siksi se ei pysty monistamaan itseään. DNA-molekyylin kaksoiskappaleen tuottamiseen tarvitaan elävän solun mekanismia, sillä se on vain informaatiota kuljettava väline, viestin välittämisen väline. Ihmisen mielen on tulkittava ihmisen genomi – ja tiede tekee tämän kehittyneiden teknologioiden avulla. Jos yksinkertainen matkapuhelin pystyy suorittamaan lukemattomia toimintoja ja jos oman tietokoneemme kyky informaation tallentamiseen kasvaa jatkuvasti, niin kuvitelkaamme vain sitä informaation määrää, joka voi tallentua omaan DNA:hamme.

Kuten voimme nähdä, mikään organismimme tai mieleemme osa ei ole olemassa sattumalta; olemme tavoitehakuinen, emme sattumanvaraisen, evoluution luomuksia (401:5).

Elämä rakennetaan (paljastamattomien) Olemisen Arkkitehtien laatimien suunnitelmien mukaan – – [Elämäkantajille] uskotaan elollisuuden suunnittelu ja sen vieminen planeettasfääreille. Ja tämän elämän näihin uusiin maailmoihin juurrutettuaan he jäävät niihin pitkiksi ajoiksi vaalimaan sen kehitystä [396:1].

Meidän ei sen vuoksi tulisi yllättyä siitä tosiasiasta, että tekninen kehitys jatkuvasti kiihtyy, sillä keksinnöt syntyvät siinä vaiheessa, kun ihmismieli on niihin valmis. Ja muistakaa, että informaation ja tietoliikenteen maailma on ehdottomasti helpottanut elämäämme ja saattanut uudet löydöt jokaisen ulottuville.

Millainen hengellinen merkitys näillä asioilla sitten on? Mielestäni se on erittäin suuri, koska oivaltaessamme, että emme ole olentoja, joilla ei ole keskinäistä yhteyttä – ja jotka vielä vähemmän ovat sattuman tulosta – meidän yksitoikkoinen elämämme lakkaa olemasta yksitoikkoista, sillä olemme käsittäneet sen, että organismistamme on pidettävä hyvää huolta, siksi ettei se ole vain henkilökohtaista omaisuuttamme vaan sen toiminnot ovat myös osa kokonaisuutta, ja kaikella, mitä meille tapahtuu, on vaikutuksensa myös makrokosmukseen.

Ihmisistä muodostuu mystinen ruumis, jossa jokin, joka tapahtuu yhdelle jäsenelle, vaikuttaa myös koko ruumiiseen; aivan samoin kuin ihmisen ruumiissa, jossa jopa sisäänkasvanut kynsi saattaa muuttaa täydellisesti mielialamme ja tunteemme. Emme siis voi välttää kosmista vastuuttamme:

Yksikään persoona ei voi välttyä niiltä siunauksilta tai niiltä kiroilta, jotka kulloinkin ovat tuloksena subteesta muihin henkilöihin. Osa hyötyy tai kärsii yhdessä kokonaisuuden kanssa. Kunkin ihmisen hyvä pyrkimys hyödyttää kaikkia ihmisiä; itse kunkin ihmisen erehdys tai pahuus lisää kaikkien ihmisten koetteluksia. Miten liikkuu osa, siten liikkuu kokonaisuus. Miten edistyy kokonaisuus, siten edistyy osa. Osan ja kokonaisuuden väliset subteelliset nopeudet määräävät, viivästyttäväkö kokonaisuuden vitkaisuus sen osaa, vai ajaako sitä eteenpäin kosmisen veljeskunnan antama vaubti [138:6].

Kannattaa pysähtyä kummastelemaan, minkälainen meidän itse kunkin rooli tällä hetkellä on. Olenko edistämässä myönteisiä asioita vai olenko kokonaisuuden kannalta pikemminkin toimeton taakka? Tiedostanko, että planeettamme ja oma organismini vaikuttavat toisiinsa, koska niiden napojen voimat eivät muodosta ainoastaan

gravitaatiosuhdetta vaan myöskin emotionaalisen ja elektromagneettisen suhteen? Pidätkö organismistani tarpeeksi hyvää huolta, niin että voin vetää puoleeni ja tuottaa positiivisia energioita planeetan makrokosmoksen hyväksi? Välitänkö planeetan hyvinvoinnista vai olenko sitä mieltä, että se on vallanpitäjien tehtävä, eikä siis kuulu minulle? Mitä aion tarkemmin sanoen tehdä maapallon ilmaston lämpenemisen välttämiseksi?

Meidän jokaisen on kiireesti vastattava näihin peruskysymyksiin, jos todella haluamme hengellistä ja aineellista kehitystä tapahtuvan. Meille Jumalan lapsina tämä on juuri se planeetta, jolla sielumme ja mielemme on kurot-tauduttava kaikkiin potentiaaleihinsa.

Perustuu *Urantia-kirjan* opetuksiin.

Suomentanut Jouni Nurmi

Egon luonne ja egoismin tarkoitus

MAURICE MIGNEAULT

Ottawa, Kanada

Milloin ego ilmaantuu?

Syntymänsä jälkeen eläin tulkitsee vastasyntyneen ihmislapsen tavoin tilaa ei niinkään etäisyyksien perusteella vaan sen, mukaan mitä tilassa on. Kummankin on kyettävä löytämään äitinsä, tunnistamaan hänen äänensä ja hänen hahmonsensa ja löytämään ravitseva rinta. Erilaiset aistimme (haju, kuulo, näkö, kosketus ja maku) ovat suunnistautumisen kannalta olennaisen tärkeitä, ja se puolestaan on eloonjäämisen – pakenemisen, kätkeytymisen tai huomion saamisen – kannalta olennaisen tärkeää.

Eläimen kohdalla vaisto on tässä mielessä riittävä ja pysyykin sellaisena. Lapsen kasvun edistyessä sen sijaan tapahtuu jotakin eriskummallista. Hän tajuaa jonakin päivänä, että hänen kuulemansa ja näkemänsä ovat hänestä itsestään erillisiä. Sen jälkeen hän alkaa yhdistellä tilan käsitettä suhteessa etäisyyteen, ei enää pelkästään tilan sisältöön. Hän ymmärtää lisäksi, että jos hänen äitinsä siirtyy talon toiseen huoneeseen, se ei ole lopullista. Hän ei menetä äitiään. Kotvan kuluttua äiti tulee takaisin. Lapsi on siinä vaiheessa hankkinut ajan käsitteen.

Tilan ja ajan käsitteiden hankkiminen edustaa hänen mielessään itävää pohdiskelevaa tietoisuutta. Ja se on merkinä egon syntymästä.

Mikä on egon tarkoitus?

Erilaisten kasvien kamppailu auringonvalosta on verrattavissa eläinten kamppailuun ravinnosta. Lajin lisääntyminen on vastaus samaan haasteeseen. Tässä kohdin eloonjääminen ei ole vain lajin säilyttämistä vaan ilmentää myös sen jatkamista. Puheen ollessa pariutumisesta, miten voisi vietteleminen onnistua, ellei ego ole siinä mu-

kana?

Ennen kuin tulemme tietoiseksi toisesta henkilöstä, meidän on ensin tiedostettava itsemme. Jos ihminen ojentaa veljelleen auttavan kätensä, hän tekee niin siksi, että voi olla varma siitä, ettei hän menetä kättään. Ego antaa hänelle tämän varmuuden. Jos sama ihminen kykenee avaamaan mielensä omaksuakseen muilta ihmisiltä ideoita, se johtuu siitä, ettei hän pelkää omiensa menettämistä. Ego antaa hänelle tämän varmuuden. Ego on apu-neuvo, joka mahdollistaa identiteettimme ankkuroimisen. *Hengellinen kasvu on ensiksi tarpeiden tiedostamista, seuraavaksi merkitysten näkemistä ja sitten arvojen löytämistä [1095:6].*

Koettaessamme puhdistautua yrittämällä häivyttää egomme, aivan kuin ego olisi ”häpeällinen synti”, me samalla kieltäydymme tarpeittemme tunnustamisesta. Jos ajattelemme vain muita, kadotamme sen tasapainon, jonka ylläpitämisestä ego edesauttaa.

Jumalalla on syynsä siihen, miksi hän valitsi egon kulkemaan ihmiskunnan mukana. Se on nimittäin kasvun väline, ei vihollinen. Ellei ego olisi, mitään ihmisten välistä kilpailua ei ilmenisi virittämässä toimintaa ja luovuutta. Meidän olisi unohdettava urheilu, taiteet, suuret keksinnöt, maailmantutkimus ja kaikki, mikä viittaa minuuden etsintään. Meidän on ensin taottava oma identiteettimme ja ihmislouontemme, ennen kuin kykenemme vastaavien jumalallisten ominaisuuksien hankkimiseen. *Itensä voittaminen on ihmisen suurin voitto [1451:0].*

Missä ongelma piilee?

Jos ego jätetään itsekseen, siitä syntyy ongelmia. Siitä tulee kuin hemmoteltu lapsi. Ellemme ojenna sitä, ellemme aseta sille rajoituksia moraalien ja lakien muodossa, sen kasvu muuttuu anarkistiseksi. Mutta lapsen tavoin ei ego-

kaan ole silti vihollinen. Riittää, kun ymmärrämme, miten se toimii, mitkä sen tarpeet ovat, niin ajan myötä se muuntuu ja muuntaa myös itseemme. *Aika, avaruus ja kokemus ovat ihmisen suurimmat apuneuvot, joilla hän pääsee subteelliseen todellisuuden tajuamiseen* [1173:4].

Miten ego toimii?

Mikäli haluamme egon pysyvän kasvun apuneuvona, meidän on opittava tuntemaan ja kesyttämään se.

Se pyrkii pitämään itsensä (ja meidät) mahdollisimman kaukana todellisuudesta eli unelmien maailmassa. Sen strategiana on siis saada meidät uskomaan, että pysymme todellisuudessa, vaikka me tosiasiasa vain unelmoimme. Kaikki on päälallaan: todellisuudesta tulee unelma ja unelmasta todellisuus. Unemoimalla emme pysty ongelmiamme ratkaisemaan, ja toisaalta emme pysty ratkaisemaan ongelmia, jotka esiintyvät vain unelmissa. Tilanne johtaa muun muassa siihen, että emme myönnä tehneemme mitään väärin, mikä auttaisi meitä kasvamaan, vaan syylisämme muita ja löydämme puolustelut omille virheillemme.

Ihminen pystyy sietämään kaikenlaista, vaan ei syyllisyyttä. Voimme unohtaa kokemamme vastoinkäymiset, mutta emme koskaan tekemiämme virheitä.

Miten pitkälle ego haluaa mennä?

Viisautta yllyttää ihmistä puskemaan rajoitteensa syrjään, kun ego taas oman etunsa nimissä yllyttää ihmistä ylittämään ja sivuuttamaan ne. Tämä juuri saa meidät jättämään joustavuuden katkeamispisteen hyväksi, rohkeuden huimapäisyyden hyväksi, se saa meidät hylkäämään minuutemme lahjan täysimääräisen hillittömyyden hyväksi. Muutamilla ihmisillä on ollut tilaisuus päästää egonsa kasvamaan hallitsemattomiin mittasuhteisiin. He olivat kuninkaita, presidenttejä ja kenraaleja. Heillä oli oikeus päättää alamaistensa elämästä ja kuolemasta, ja he syyllistyivät hirveyksiin yksinkertaisesti vain huvittaakseen itseään. Mitään rajaa ei siis ole sille, kuinka pitkälle ego haluaa mennä, sillä sen perimmäisenä tavoitteena on syrjäyttää Jumala. *Kunnianhimo on vaarallista, kunnes se on kokonaan sosiaalistettua. Et ole tosiasiallisesti omaksunut yhtiään hyvettä, ennen kuin tekosi tekevät sinut sen arvoiseksi* [557:3].

On miltei mahdotonta edes kuvitella sitä hengellisen kasvun määrää, joka tarvitaan egon lopulliseen ylittämiseen. Mutta emme ole avuttomia, sillä olemme saaneet Luojiilta seitsemän valtavan hienoa kasvun apuneuvoa: mielenauttajat. Oppiessamme tuntemaan nämä henget autamme niitä auttamaan itseämme tuon egon hillitsemis-

sessä niin, että se dominoimisen sijasta alkaa palvella meitä. Ja mahdollisuutemme paranevat merkitsevästi sillä, että aika ajoin nauramme itsellemme. Silloin egosta tulee jotakin, jonka sen tulisi meille olla eli kasvun apuväline, joka auttaa meitä täyttämään, mitä tahansa veljemme sydän tarvitseekaan. *Huumori on jumalallinen vastamyrkky minuuden jalustallennostamista vastaan* [549:2].

Mikä rooli tässä kaikessa on egoismilla?

Jos on sana, jota meidän tulisi käyttää äärimmäisen varovasti ja harvoin, niin se on ”egoismi”. Sitä käytetään usein syyttämisen, tuomitsemisen ja moittimisen tarkoituksessa. Onko meillä otsaa luonnehtia joku egoistiksi, ellemmme tiedä hänen käyttäytymisensä syytä?

Onko sellainen ihminen egoisti, joka kieltäytyy auttamasta meitä? Ehkä hän tiesikin, että halujemme tyydyttäminen ei ollut intressiemme mukaista.

Olemmeko egoistisia pitäessä huolta terveydestämme, sallissamme itsellemme lepoa ja omistamalla aikaa vain itsellemme? Kuinka voisimme palvella asianmukaisesti veljiämme, jos olemme aina sairaina?

Olisiko joku egoisti, joka ei riittävässä määrin ota huomioon toisten intressejä? Mutta mitä tosiaankin ovat toisten intressit? Entä mitkä tosiasiasa ovat omia intressejämme? Ei se, että joku vain tuntuu hyvältä, ole välttämättä hyvää meille.

Emme koskaan sano eläimen olevan egoisti, jos se omii kaiken ravinnon, sillä tiedämme sen olevan vaiston ohjaama. Mutta älkäämme unohtako, että ihmishuvun eläinperäiset vaistot eivät hävinneet sinä hetkenä, jolloin ihmiseen alkoi ilmaantua pohdiskeleva tietoisuus. Käyttäytymisemme on yhä enimmältään sen kädellisesivanhempamme kontrollissa, joka asustaa sisimmässämme.

Ihminen on yrittänyt naamioida sotaisat viettinsä urheiluksi, ja hän on alistanut seksuaalisuutensa säädösten ja lakipykälien kohteeksi. Olemme kuitenkin 21:nnessä vuosisadalla ja väkijoukot kokoontuvat yhä nyrkkeilyotteluihin ja seksuaaliset väärinkäytöstapaukset hyppäävät yhä silmille sanomalehtien otsikoissa.

Joka kerta, kun sinkoamme sanan ”egoisti” jotakuta vastaan, tuomitsemme hänet ja unohdamme, että tuomitseminen on Jumalan oikeus, sillä yksin hän on pätevä niin tekemään ilman moitteen sijaa. Jos ihmishuvun kykeneekin tunnistamaan teon, Jumala voi lisäksi tietää sen syyt.

Suomentanut Seppo Kanerva

KANSAINVÄLINEN URANTIA-YHDISTYS
JOURNAL

TILAUSHINNAT

UAI Journal on luettavissa verkkosivuilta <http://www.urantia-iaa.org/links.htm> ilmaiseksi. Suomenkielinen versio on luettavissa Suomen Urantia-seuran verkkosivuilta <http://www.urantia.fi/>.

Lehden tilaushinnat ovat seuraavat:

Vuositilaus: 18 €
Irtonumerot: 4,50 €

Vuositilauksen ja irtonumerot voi maksaa Suomen Urantia-seuran pankkitilille Nordea 142730-102126. Pankkisiirtolomakkeen ”Tiedotuksia”-osaan pyydetään merkitsemään JOURNAL ja tilaajan osoitetiedot. *Suomen Urantia-seuran jäsenille UAI Journal on jäsenetu.*

TOIMITUSPERIAATTEET

Journal ottaa vastaan seuraavassa tai myöhemmässä numerossa julkaistaviksi tarkoitettuja artikkelitarjouksia. Kaikki tarjotut artikkelit ovat Journalin omaisuutta eikä niitä palauteta. Mikäli kirjoitusta ei julkaista välittömästi, se säilytetään arkistossa mahdollista tulevaa käyttöä varten. Journal ei maksa kirjoittajille rahallista tai muuta korvausta tällaisista vapaaehtoisesti tarjotuista kirjoituksista. Vaikka Journal pyrkiikin toimitustyön aikana ottamaan yhteyden kirjoittajiin, toimitus varaa kuitenkin itselleen oikeuden tehdä kirjoituksiin julkaisemisen kannalta tarpeellisiksi katsomansa toimitukselliset Muutokset. Journal on tarjotuista artikkeleista kiitollinen ja niistä riippuvainen, toimituksen ei kuitenkaan ole mahdollista kuitata jokaista sille tarjottua kirjoitusta, mutta kirjoittajat voivat ottaa Yhteyttä Journaliin varmistuakseen siitä, että kirjoitus on saapunut toimituksen harkittavaksi mahdollista Journalissa julkaisemista varten.

Pyydämme ohjaamaan kaiken Urantia Association International Journalille tarkoittamanne postin ja artikkelitarjoukset Journalin Chicagon-osoitteeseen. Mikäli haluat kirjoituksesi pääsevän pikaiseen harkintaan, lähetä se suoraan toimittajalle <skelly@wtmi.net>.

Jos haluat enemmän tietoa Kansainvälisestä Urantia-yhdistyksestä tai UAI Journalista, ota yhteyttä Journalin Chicagon-toimistoon.

Kaikki suoraan tai epäsuorasti esitetyt tulkinnat, mielipiteet, päätelmät tai taiteelliset esitykset ovat laatijoiden omia eivätkä välttämättä edusta Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen, kansallisten tai paikallisten Urantia-yhdistysten tai UAI Journalin toimituksen kantaa ja mielipiteitä.

Alkuperäisessä englanninkielisessä lehdessä on runsaasti värikuvia, jotka on kopioteknisistä syistä jätetty pois suomennoksesta.

UAI Journal
559 West Diversey # 351
Chicago IL 60614
USA

© 2009 Kansainvälinen Urantia-yhdistys